

at modtage den indklagedes Tilbud om at erlægge en passende Bøde for at undgaa Dom, hvilken Bøde kan være mindre end den lobbestemte, dels til at høre en Sag, naar han finder, at der ikke er tilstrækkelig Anledning til at forfølge den videre. Er Sagen anlagt ifølge Amtmandens, vedkommende kommunale Myndigheds eller en privat Klagers Bøgers, kan dog Afgørelsen af Sagen uden formelig Dom ikke finde Sted uden dens Samtykke, der har begæret Sagen anlagt." Altsaa Betydningen af denne Bestemmelse, der staar i Lovforslagets § 27, første Stykke, er den, at naar den jagtberettigede kræver Sagen anlagt, skal Sagen forfølges, og saa kan Dommeren ikke slutte Sagen med en Advarsel eller ved Forlig, der skal gaa formelig Dom, medmindre paagældende, der har begæret Sagen anlagt, ikke forlanger det. Man vil altsaa se, at den paagældende bliver Herre over Sagsanlægget og kan kræve Sagen gennemført inden for de Retsregler, der ere gældende. Det er altsaa en ret betydningsfuld Besøelse, der er givet den her retskrænkede, den jagtberettigede, til at faa Sagen forfulgt og tilendebragt. Nu vil Udvalget have, at Politimesteren ex officio skal sætte sig i Bevægelse, efterspore Jagtforseelser og anlægge Sag. Følgen deraf er, at Dommeren bliver Herre over Sagen, han kan lade være at forfølge den videre, slutte den med en Advarsel, slutte den med Forlig. Jeg modsætter mig ikke Udbringen af den Grund, som det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) ansøgte: At Politimesteren vil blive overbeholdt; det er jeg ikke bange for, thi jeg tror, at Følgen bliver, at der ikke bliver noget af det hele. Jeg tror ikke, man kan vente, at Politimesteren i synderlig Grad vil efterspore Jagtforseelser, det er nemlig Politiforfeelser, ikke Forbrydelser, og det er jo private Interesser, der forfølges. Jeg tror ikke, at man kan vente, og jeg vil heller ikke finde nogen særlig Grund dertil, at Politimesteren, naar han da ikke selv er særlig ivrig Søger, vil være paa Færde for at opspore den Slags Forseelser. Jeg tror heller ikke, at han kan vente af sine Politibetjente eller Sognefogder i særlig Grad at faa Underretning om Jagtforfeelser. Jaar han er saadan Underretning, er jeg ganske enig med det ærede Medlem for 1ste Kreds i, at han er forpligtet til at forfølge Sagen, men saa er det jo et stort Spørgsmaal, om han ikke ofte vil slutte den med en Advarsel og i det hele tage noget lempeligere paa den. Jeg tror derfor, at ærede Medlemmer, som ønske en skarper Forfølgning, og som ønske, at man skal bort fra den private

Politiretspleje, som jo nu er den gældende i disse Sager, der for Retten er meget fyldestgørende og medfører mange Fordele, og som ville have offentlig Forfølgning, netop skulle holde paa, at det bliver paa Bøgers af den, hvis Rettigheder ere krænkede ved Indgreb i Sagten, og derfor er Lovforslagets Paragraf affattet saaledes, at den er ganske konform med den af mig før nævnte Lov om Retsforfølgningen i den Slags Sager. Jeg har imidlertid ikke kunnet overbevise Udvalget om, at det var et urigtigt Udbringsforslag, og jeg maa følgelig vente at se det vedtaget her. Jeg skal ikke en Gang forlange særlig Afstemning derover, det vilde rimeligvis ikke kunne nytte mig noget, men jeg er gaaet nærmere ind paa det Punkt, fordi jeg paa det bestemteste maa hævde, at her tager jeg Afstand fra Udvalget og ønsker Sagen ordnet anderledes, for saa vidt jeg kan opnaa det under Sagens senere Behandling; thi jeg anser Lovforslagets Bestemmelse for langt mere fyldestgørende end den her foreslaaede. Min Hovedgrund er, at det bliver ikke til noget med den offentlige Forfølgning af Jagtforfeelser, med mindre man forlanger, at den jagtberettigede i det mindste skal anmeldte og begære Sagen forfulgt. I modsat Fald maa hellere det nuværende Forhold, den private Retsforfølgning, blive bestaaende. Det er i og for sig godt nok, jeg klager ikke over det; men vil man hjælpe dem, der ikke have Bøst til selv at forfølge de mod dem begaaede Jagtforfeelser — og det er jo det, der er tilfaldet ved Forslaget — naar man ganske sikkert ikke til at hjælpe dem ad den Vej, her er foreslaaet i Udbringen.

De øvrige Forslag behøver jeg ikke at omtale. Kun maa jeg gøre en Bemærkning med Hensyn til Udbringsforslaget under Nr. 68 til § 33, fordi det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) var meget betænkelig ved dette Forslag, mere betænkelig, end der er Grund til at være. De vedkommende Parter staa ikke lige over for hinanden paa lige Maade, thi Bestemmelsen i Lovforslaget gaar ud paa, at den jagtberettigede og den, til hvem han har overdraget Udøvelsen af Jagtretten, have Ret til selv eller ved deres Følf at anholde den, som paa vedkommende Saggrund gør sig skyldig i ulovlig Jagt. Her staar altsaa som den ene Part den, der er fuldkommen berettiget til at paastaa sit Liv eller en anden paa hans Begne, og det er denne berettigede, man vil give Myndighed til at kræve Geværet udløst af, vel at mærke, den, der er uberettiget, den, der gaar paa ulovlig Jagt. Altsaa, det saa grelt, som det ærede Medlem skildrer Forholdet, er det